

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D., v právní věci

žalobce: R. H.,
zastoupeného advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6 - Dejvice
proti
žalovanému Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2021, č. j. MSK 89359/2021, ve věci
přestupků,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 20. 10. 2021 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 89359/2021 ze dne 17. 8. 2021, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/286813/21/DSČ/Šva ze dne 31. 5. 2021, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupků
 - a. dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, jehož se měl úmyslně dopustit tím, že dne 12. 6. 2020 ve 12:48 hod. v Ostravě na ul. Rudné v blízkosti ČS Benzina ve směru jízdy na Ostravu-Porubu jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda, r. z. X řídil uvedené vozidlo v místě, kde byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost v obci 80 km/h, nedovolenou rychlostí nejméně 108 km/h.
 - b. dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl úmyslně dopustit tím, že dne 12. 6. 2020 okolo 12:48 hod. v Ostravě na ul. Rudné v blízkosti sjezdu z ul. Rudné na Svinov/Polanka n. O., ve směru jízdy na Ostravu-Porubu, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda, r. z. X, nepředložil na výzvu policisty ke kontrole řidičský průkaz.

Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 700 Kč a dále byla žalobci uložena povinnost k náhradě nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že vydání rozhodnutí bránila překážka věci rozhodnuté (příkaz ze dne 22. 6. 2020). Dále uvedl, že v případě obou přestupků správní orgány učinily nesprávný závěr o žalobcově zavinění (úmysl). Závěrem připojil obsáhlou argumentaci ohledně zásad (ne)anonymizace rozsudků zveřejňovaných na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 7. 12. 2021 navrhl žalobu zamítnout. Poukázal na okolnosti podání odporu proti příkazu a uvedl, že nesou charakteristiky opakujícího se obstrukčního jednání zástupce přestupce. V otázce zavinění setrval na tom, že oba přestupky byly spáchány úmyslně.

IV. Posouzení věci soudem

4. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil následující: Magistrátu města Ostravy bylo 17. 6. 2020 doručeno oznámení přestupku od dopravního inspektorátu Policie ČR, a to včetně dokumentace z pořízeného měření rychlosti silničním rychloměrem. Dne 22. 6. 2020 vydal Magistrát města Ostravy příkaz č. j. SMO/302923/20/DSČ/Šva, jímž uznal žalobce vinným z výše uvedených skutků. Dne 10. 7. 2020 byl Magistrátu doručen odpor P. K., který uvedl, že převzal zastoupení žalobce, avšak plnou moc nepřipojil. Odpor byl zaslán

z datové schránky společnosti SuperDoručovatel.cz, s. r. o., samotný odpor byl opatřen platným elektronickým podpisem P. K., podpisový certifikát byl vyhodnocen jako kvalifikovaný. Správní orgán následně vyzval žalobce k doplnění plné moci, jež byla doručena 20. 7. 2020. Dne 29. 7. 2020 bylo vydáno oznámení o zahájení řízení o přestupku a bylo nařízeno jednání na 26. 8. 2020. Dne 10. 8. 2020 zmocnil žalobce nového zmocněnce Ing. M. J. K nařízenému jednání se ani žalobce, ani jeho zmocněnec nedostavili. Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/485884/20/DSČ/Šva ze dne 4. 9. 2020 byl

žalobce uznán vinným z přestupků, jak výše uvedeno. Uvedené rozhodnutí žalobce napadl odvoláním. Žalovaný rozhodnutím č. j. MSK 139460/2020 ze dne 30. 11. 2020 prvostupňové rozhodnutí zrušil pro nevyslechnutí zakročující policistky V. Magistrát města Ostravy v následném řízení nařídil jednání na 25. 1. 2021, následně žalobce vznesl námitku podjatosti, již nebylo vyhověno. Nové ústní jednání bylo nařízeno na 24. 5. 2021. K uvedenému jednání se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili, u jednání byla jako svědek vyslechnuta pprap. L. V. Rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/286813/21/DSČ/Šva ze dne 31. 5. 2021 byl žalobce uznán z přestupků, jak výše uvedeno. Dne 18. 6. 2021 napadl žalobce toto rozhodnutí blanketním odvoláním, které nebylo přes výzvu doplněno. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
6. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
7. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.

Namítaná překážka rei administratæ

8. Žalobce předně namítal, že vydané rozhodnutí je nezákonné pro překážku věci rozhodnuté, kdy věc byla rozhodnuta pravomocným příkazem ze dne 22. 6. 2020. Odpor proti uvedenému příkazu byl podán z datové schránky společnosti SuperDoručovatel.cz, s. r. o., která však nikdy nebyla zmocněncem žalobce. Na samotném podání je sice napsáno „Digitally signed by P. K.“, součástí spisu však není průvodka k elektronickému podání, není proto zřejmé, zda podání bylo vskutku podepsáno, jakým elektronickým podpisem (zda platným kvalifikovaným). Způsob vedení spisu tak neumožňuje učinit závěr o tom, zda příkaz nabyl právní moci.
9. Žalovaný k námitce uvedl, že ve správním spise je k odporu připojen protokol o výsledku ověření datové zprávy, z něhož vyplývá, že příloha datové zprávy, tj. vlastní odpor, je

podepsán elektronickým podpisem patřícím P. K., kdy podpis je platný a podpisový certifikát kvalifikovaný.

10. Krajský soud ověřil na č. l. 19 *verte* prvostupňového spisu, že skutkově se věc má tak, jak uvedl žalovaný, nikoli tak, jak uvedl žalobce. Podpis zástupce žalobce tak odpovídal ustanovení § 7 zákona č. 297/2016 Sb., o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce. Odpor byl podán řádně, a příkaz byl dle § 150 odst. 3 správního řádu zrušen. Námitka překážky věci rozhodnuté tak není důvodná.

Namítaný nesprávný úsudek o formě zavinění

11. Žalobce dále ve vztahu k nepředložení řidičského průkazu namítal nesprávnost úvahy správních orgánů o úmyslném zavinění. Žalobce předně uvedl, že správní orgány neměly vycházet z toho, co policista řekl o tom, že žalobce řekl. Jedná se o reprodukovanou výpověď, která je zcela nepřipustná, což žalobce dovozoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 204/2015-33 ze dne 10. 2. 2016. Navíc, i pokud by bylo možno z výpovědí policistů vycházet,

pak dle ní žalobce vyjádřil své přesvědčení o tom, že doklady předkládat nemusí, byl tedy v právním omylu negativním, svědčícím naopak o nedbalosti (pachatel nevěděl, že ohrožuje zákonem chráněný zájem, ač to – jako řidič – vědět měl). Z dokazování nevyplývá, že by řidičský průkaz úmyslně nechal doma či jej úmyslně nepředložil policistům.

12. Žalovaný uvedl, že u nepředložení řidičského průkazu si lze stěží představit nedbalostní formu zavinění – vyjma případu přeslechnutí, nepochopení či špatného porozumění. Z výpovědi policistů je zřejmé, že žalobce výzvě dobře porozuměl, a odmítl ji splnit. Nejedná se o případ reprodukování výpovědi, neboť svědci uvedli, co sami vnímali smysly, nejedná se nahrazení doznání žalobce. V praxi jsou obdobně běžně dokazovány přestupky spočívající v odmítnutí výzvy k lékařskému vyšetření.

13. Soud přisvědčuje žalovanému. V projednávaném případě se nejedná o reprodukovanou výpověď, nýbrž o svědectví o tom, co policistka sama vnímala, kdy verbální projevy žalobce nebyly svědectvím o jiné skutečnosti, nýbrž samy o sobě tvoří skutkové okolnosti případu. Odkaz na judikát Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 204/2015-33 ze strany žalobce je nepřipadný, neboť uvedený judikát se týká zcela jiné skutečnosti – a sice obcházení nepřipustnosti použití úředního záznamu výsledkem policistů o tom, jak se přestupce vyjádřil k přestupku. Zcela nesprávné jsou argumenty žalobce o formě zavinění z nedbalosti založené na tom, že žalobce měl jednat v právním omylu. Právní omyl však dle § 17 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, vyvolává právní důsledky jen v případě, že se jedná o omyl omluvitelný, pak ale nemá vliv na formu zavinění, ale pachatele zcela vyvíňuje. Naproti tomu právní omyl neomluvitelný (*error iuris inexcusabilis*) žádný vliv na formu zavinění pachatele nemá. Jak uvedl v obdobné věci Nejvyšší správní soud, každý řidič má povinnost se seznámit se zákonem o silničním provozu; jím tvrzená nevědomost je omylem neomluvitelným, který nemá vliv na jeho zavinění (rozsudek č. j. 9 As 93/2014-27 ze dne 30. 9. 2014, odst. 35). Žalobce chybně aplikoval na negativní právní omyl pravidlo týkající se negativního omylu skutkového. V projednávané věci řidič pochopil, že po něm policista

požaduje předložení řidičského průkazu, a tento mu úmyslně nepředložil, jsa v zajetí neomluvitelného negativního omylu právního.

14. Žalobce namítal nesprávnost závěru o formě zavinění i ve vztahu k překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Správní orgány uvedly, že žalobce musel vědět, jaká rychlost je v místě nejvyšší povolená a stejně tak musel vědět, že jede rychlostí vyšší; tím dle žalobce odůvodnily jen složku vědění. Ta je však shodná jak pro úmysl, tak i pro nedbalost vědomou. Složka volní však zdůvodněna nebyla, a proto se mělo v intencích zásady *in dubio pro reo* vycházet ze zavinění nedbalostního.
 15. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobce nejen věděl, že porušuje zájem chráněný zákonem, ale byl s tím srozuměn, a to především s ohledem na velikost naměřené rychlosti ve spojení s charakterem místa přestupku, přičemž je to právě řidič, který jako jediný ovládá řízení vozidla a určuje jeho rychlost.
 16. Soud opětovně přisvědčuje žalovanému. Navíc poukazuje na skutkově obdobnou věc rozhodovanou Nejvyšším správním soudem pod č. j. 8 As 311/2018-48 ze dne 24. 9. 2020, kde řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost o 17 km/h a kde Nejvyšší správní soud uvedl: „*Stěžovateli (...) muselo být zřejmé, že povolenou rychlost překračuje, i kdyby se na tachometr nepodíval. Je tak vyloučeno, aby spoléhal na to, že se překročení povolené rychlosti nedopustí, a to i s ohledem na místo spáchání přestupku (zastavěné území obce). Stěžovatel byl proto přinejmenším srozuměn s tím, že zájem na dodržování maximální předepsané rychlosti v obci porušuje. Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené shledal aktivní volní vztah stěžovatele ke způsobenému následku. Za takové situace není možné se přiklonit k názoru stěžovatele o nedbalostním zavinění přestupku.*“ V nyní projednávaném případě navíc žalobce nikterak nezpochybňuje vědomostní složku zavinění, a proto není vůbec logicky představitelné, aby žalobce při vědomí, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 28 km/h, mohl spoléhat bez přiměřených důvodů na nějakou okolnost, která by mohla zapříčinit, že by přestupek, spočívající právě v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, nespáchal.
- Namítaná nedostatečná anonymizace zveřejňovaných soudních rozhodnutí*
17. Pokud se týče námitek ohledně zveřejňování osobních údajů žalobce a advokáta, jedná se o věc spadající do kompetence úseku správy Nejvyššího správního soudu.

V. Závěr a náklady řízení

18. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 9. 3. 2023

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce